

Beweegnota?

Op 28 oktober 2005 liet Marcel Sturkenboom, tijdens een mooi en groots debat bij de prestigieuze Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid, zich ontvallen dat de nieuwe nota *Tijd voor Sport* hem maar weinig aanstond. “Het lijkt wel een beweegnota”, brieste de toenmalige NOC*NSF-directeur. Dat was tegen het zere been van Roel Bekker. Bekker, destijds secretaris-generaal bij VWS en ook nooit te beroerd om een steen in de vijver te gooien, stelde dat de sport zich niet zo als een “rupsjenooitgenoeg” moest gedragen en zich wel eens wat tevredener mocht tonen met de gestegen budgetten.

Bijna zes jaar later is de door Sturkenboom verfoeide beweegnota realiteit geworden. Artikel 46 van de begroting van VWS voor 2012 heeft niet meer ‘sport’ als onderwerp, maar ‘sport en bewegen’. De belangrijkste toetssteen voor de voortgang van het beleid is niet het percentage sporters, maar het aandeel mensen dat voldoende beweegt.

Het is de logische volgende stap in een ontwikkeling waarin het discours van de gezondheidszorg steeds dominanter wordt in de sport. Er zijn voldoende redenen om die ontwikkeling met de nodige argwaan te volgen. De gezondheidszorg is hecht en goed georganiseerd. Met zijn megabudgetten hoeft het geen boodschap te hebben aan de spelerei van de sport. Bovendien, sport gaat over veel meer dan alleen over gezondheid.

De paradox echter is dat met de verbreding van het sportbegrip, gevestigde partijen in de sport weinig te klagen hebben over de sportbelangstelling van de overheid. De ‘georganiseerde sport’ leidt het grote ‘Veilig sportklimaat’-programma. Eerder dit jaar kregen bonden nog 4 miljoen toebedeeld uit overgebleven middelen. En terwijl natuur, recreatie en cultuur geconfronteerd worden met forse bezuinigingen, blijven de budgetten voor ‘sport en bewegen’ nog lichtjes groeien – althans bij de rijksoverheid.

Groeiende politieke aandacht, stijgende budgetten. Zie daar de winst van de verbreding van sport naar sport en bewegen. Een oud economisch gezegde luidt echter dat ‘a free lunch’ niet bestaat. Voor niets gaat de zon op. Over een jaar of tien zal blijken of de sport een rekening moet betalen voor de omarming van de gezondheidszorg, en zo ja, waar die rekening uit bestaat. Tegen die tijd zou ik Sturkenboom en Bekker – of hun equivalenten – graag weer eens met elkaar in debat zien gaan.

Koen Breedveld
Directeur W.J.H. Mulier Instituut